

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 grudnia 2015r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony P. R. (1) z góry powziętym zamiarem dokonywania kradzieży w okresie od 23 stycznia 2015r. do 5 marca 2015r. pojawiał się w sklepie (...) znajdującym się przy ul. (...) w R. prowadzonym przez spółkę (...) z/s w K..

W dniu 23 stycznia 2015r. oskarżony P. R. (2) przyszedł o godzinie 6:15 do w/w sklepu i z regału na którym ustawiony był alkohol zabrał w celu przywłaszczenia dwie butelki whisky R. L. o pojemności jednego litra każda, o łącznej wartości 128 zł. Następnie P. R. (1) trzymając w rękach alkohol przeszedł za linię kas nie płacąc za zabrany towar i opuścił sklep.

W wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonania kradzieży P. R. (1) ponownie zjawił się w sklepie (...) przy ul. (...) w dniu 6 lutego 2015r. około 6:15. Tego dnia z półki sklepowej zabrał w celu przywłaszczenia dwie butelki whisky R. L. o pojemności jednego litra każda i o łącznej wartości 128 zł. Oskarżony opuścił teren sklepu nie płacąc za alkohol.

Następnej kradzieży alkoholu ze sklepu (...) położonego przy ul. (...) w R. oskarżony dopuścił się w dniu 10 lutego 2015r. o godzinie 6:15. P. R. (1) tak jak uprzednio w celu przywłaszczenia zabrał

dwie butelki whisky R. L. o pojemności jednego litra każda i o łącznej wartości 128 zł, z którymi wyszedł poza linię kas bez uiszczenia ceny.

Do sklepu (...) położonego przy ul. (...) w R. P. R. (1) po raz kolejny udał się w dniu 14 lutego 2015r. O godzinie 20:59 realizując powzięty uprzednio zamiar dokonania kradzieży zabrał w celu przywłaszczenia butelkę wódki marki (...) o pojemności jednego litra, wartości 54,99 zł i wyszedł z tym towarem po schowaniu go pod kurtką poza teren sklepu. Oskarżony nie zapłacił za zabrany alkohol.

P. R. (1) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kradzieży również w dniu 20 lutego 2015r. około 6:15 ze sklepu (...) znajdującego się przy ul. (...) w R. zabrał w celu przywłaszczenia towar w postaci dwóch butelek whisky R. L. o pojemności jednego litra każda i o łącznej wartości 128 zł. Oskarżony z alkoholem pochodzącym ze sklepu przeszedł za linię kas nie dokonując za niego zapłaty.

Kolejnej kradzieży na szkodę spółki (...) z/s w K., która prowadzi sklep (...) przy ul. (...) oskarżony dopuścił się w dniu 28 lutego 2015r. Podobnie jak poprzednio P. R. (1) z regału sklepowego w celu przywłaszczenia zabrał alkohol w postaci trzech butelek wódki marki (...) o pojemności 1 litra każda i łącznej wartości 164,97 zł. Następnie nie płacąc za zabrany towar wyszedł poza teren sklepu.

W wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonania kradzieży P. R. (1) po raz ostatni pojawił się w sklepie (...) znajdującym się w R. przy ul. (...) w dniu 5 marca 2015r. Tego dnia udał się w rejon gdzie ustawione były regały alkoholem, z których zjął dwie butelki wódki marki (...) o pojemności 1 litra każda o łącznej wartości 109,98 zł. Trzymając w rękach wymieniony towar w celu jego przywłaszczenia oskarżony opuścił sklep bez dokonania zapłaty.

Na skutek zachowań oskarżonego, które miały miejsce w okresie od 23 stycznia 2015r. do 5 marca 2015r. spółka (...) z/s w K. poniosła szkodę w wysokości 841,94 zł.

(dowód: zeznania A. N. k. 2, wyjaśnienia oskarżonego k. 25, płyta DVD z nagraniami monitoringu ze sklepu (...) znajdującego się przy ul. (...) w R.)

P. R. (1) w chwili czynu posiadał w pełni zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia swoich zachowań i pokierowania swoim postępowaniem. Był w pełni poczytalny. Biegli lekarze psychiatrzy oraz psycholog nie stwierdzili u oskarżonego objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznali u P. R. (1) cechy osobowości nieprawidłowej ze skłonnością do popadania w uzależnienia.

Biegli podali, że oskarżonego cechuje skłonność do nieprzestrzegania norm i zasad społecznych. W swoich zachowaniach jest impulsywny. Ma osłabioną zdolność do planowania i przewidywania konsekwencji własnych zachowań, co wynika z deficytów osobowościowych nie zaś dysfunkcji intelektualnych. Ponadto zaopiniowali, że zdolność myślenia przyczynowo - skutkowego u P. R. (1) jest na poziomie pozwalającym mu na dokonywanie logicznej analizy sytuacji i adekwatnej jej oceny. Przejawia on jednak tendencję do lekceważenia istniejących w społeczeństwie norm i przepisów. Ma trudność w kontrolowaniu zachowań związanych z zażywaniem substancji psychoaktywnych, odczuwa przymus ich używania. Stosuje system iluzji i zaprzeczeń wobec problemu związanego z uzależnieniem od narkotyków.

(dowód:opinia sądowo – psychiatryczno – psychologiczna k. 41-44)

P. R. (1) ma 23 lata, jest kawalerem. Jest ojcem dziecka w wieku 5 lat. Oskarżony posiada wykształcenie gimnazjalne, nie ma wyuczonego zawodu. Nie osiąga żadnego dochodu, pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie posiada żadnego majątku. Leczył się psychiatrycznie. Był również leczony odwykowo. Oskarżony był już karany za przestępstwa z art. 158 § 1 kk oraz z art. 278 § 1 kk.

(dowód:dane osobowe oskarżonego k. 25, karta karna k. 34)

Oskarżony P. R. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i odmówił składania dalszych wyjaśnień. Wyraził skruchę stwierdzając, iż jest mu wstyd, że postąpił w sposób opisany w przedstawionym mu zarzucie. W ocenie Sądu przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynu opisanego w wyroku nie budzi wątpliwości. Fakt dokonania przez niego kradzieży w okresie od 23 stycznia 2015r. do 5 marca 2015r. na szkodę spółki (...) z/s w K. znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w przedmiotowej sprawie materiale dowodowym.

Dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach A. N., który jest pracownikiem ochrony sklepu (...) znajdującego się w R. przy ul. (...). Świadek ten opisał okoliczności w jakich doszło do kradzieży w tym jakich artykułów i o jakiej wartości ona dotyczyła, wskazał osobę sprawcy tego czynu oraz przedstawił sposób jego zachowania. Złożone przez świadka A. N. zeznania są jasne, logiczne, szczegółowe, wewnętrznie spójne oraz obiektywne. Ponadto znajdują one potwierdzenie w treści zabezpieczonych nagrań monitoringu sklepu prowadzonego przez pokrzywdzoną spółkę.

Zdaniem Sądu nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia zapadłego w niniejszej sprawie zeznania świadka B. R. (k. 35) – matki oskarżonego bowiem nie odnosiły się one do okoliczności czynu będącego przedmiotem prowadzonego postępowania karnego.

Sąd ustalając stan faktyczny, co do poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia czynu kierował się wnioskami biegłych zawartymi w treści opinii sądowo - psychiatryczno - psychologicznej (k. 41-44). Ww. opinia sporządzona została w oparciu o analizę akt sprawy a także bezpośrednio badanie psychiatryczne i psychologiczne oskarżonego. Jest ona jasna, pełna i rzeczowa. Ponadto w jej treści nie zachodzą żadne sprzeczności, a wyciągnięte przez biegłych wnioski są logiczne, spójne wewnętrznie oraz zostały w sposób wystarczający uargumentowane, dlatego Sąd w całości dał jej wiarę.

Sąd w całości oparł się na dowodach z dokumentów zalegających w aktach sprawy, ujawnionych na rozprawie i wskazanych wyżej jako podstawa ustaleń faktycznych. Powołane wyżej dokumenty sporządzone zostały przez uprawnione do tego organy, w zakresie ich kompetencji i przewidzianej przepisami prawa formie. Ich autentyczność i rzetelność nie budziła wątpliwości Sądu.

Oskarżonemu P. R. (1) zarzucono popełnienie przestępstwa o znamionach opisanych w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Zachowanie sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 278 § 1 kk polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu jej przywłaszczenia. Przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nią dysponującej oraz bez żadnej ku temu podstawy.

Kradzież jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy bowiem skutek w postaci objęcia rzeczy wyjętej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy. Skutek następuje w momencie zawładnięcia rzeczą przez sprawcę, tj. w chwili, gdy sprawca obejmuje ją w swoje posiadanie.

Przedmiotem bezpośredniego działania sprawcy przestępstwa z art. 278 § 1 kk jest rzecz ruchoma, tj. przedmiot materialny, który jest wyodrębniony, może samodzielnie występować w obrocie oraz przedstawia wartość majątkową a także przedmiot, o jakim mowa w art. 115 § 9 kk. Wartość rzeczy stanowiącej przedmiot kradzieży powinna przekraczać 1/4 minimalnego wynagrodzenia tj. obecnie 437,5 zł, gdyż w aktualnym stanie prawnym kradzież rzeczy o wartości nieprzekraczającej wskazanej kwoty stanowi wykroczenie.

Przypisanie konkretnej osobie czynu zabronionego z art. 278 § 1 kk wchodzi w rachubę wyłącznie wówczas, gdy sprawca działa w zamiarze bezpośrednim zaborowym celem przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej (dolus directus coloratus). Niezbędne jest więc wykazanie, że sprawca miał zamiar pozbawienia pokrzywdzonego władztwa nad rzeczą i jednocześnie objęcia władztwa nad nią.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż w chwili orzekania przez Sąd w przedmiocie odpowiedzialności karnej P. R. (1) obowiązywały przepisy Kodeksu karnego w innym brzmieniu niż miało to miejsce w chwili popełnienia przez niego przestępstwa objętego wyrokiem wydanym w przedmiotowej sprawie. Artykuł 4 § 1 kk w takich sytuacjach przyznaje prymat stosowaniu przepisów nowych tj. w znowelizowanym brzmieniu chyba, że przepisy obowiązujące uprzednio są dla sprawcy względniejsze. W ocenie Sądu przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przez oskarżonego przestępstwa są dla niego względniejsze niż te w aktualnym brzmieniu toteż przepisy prawa karnego materialnego w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 marca 2015r. stanowiły podstawę zapadłego wyroku.

Przenosząc powyższe uwagi na temat znamion czynu zabronionego opisanego w art. 278 § 1 kk na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że P. R. (1) wypełnił je swoimi zachowaniami, które miały miejsce w okresie od 23 stycznia 2015r. do 5 marca 2015r.

Ze zgromadzonych w sprawie dowodów w sposób jednoznaczny wynika, że w dniach 23.01.2015r., 06.02.2015r., 10.02.2015r., 14.02.2015r., 20.02.2015r., 28.02.2015r. i 05.03.2015r. P. R. (1) dokonał zaboru cudzych rzeczy ruchomych w postaci wyrobów alkoholowych w celu ich przywłaszczenia o czym świadczy fakt, że po ściągnięciu z regałów butelek whisky albo wódki oskarżony opuszczał sklep nie płacąc za ten towar. Jednocześnie łączna wartość zabranych przez niego artykułów sklepowych przekroczyła kwotę 437,5 zł., zatem niewątpliwie doszło również do zrealizowania znamienia skutku określonego w art. 278 § 1 kk, gdyż oskarżony zawładnął zabranymi przedmiotami poprzez objęcie ich w posiadanie.

Okoliczności w jakich doszło do popełnienia czynu zabronionego świadczą, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Ze względu na swój wiek, a co za tym idzie doświadczenie życiowe był świadomy, że wyroby alkoholowe znajdujące się w sklepie stanowi cudzą własność, a do legalnego wejścia w ich posiadanie wymagane jest uiszczenie ceny. Jednocześnie sposób jego postępowania tj. kilkukrotne wychodzenie poza teren sklepu bez dokonania zapłaty za zabrane towary świadczy, że chciał on przywłaszczyć wyroby alkoholowe.

Pomimo, iż zachowania oskarżonego rozciągnięte były w okresie od 23 stycznia 2015r. do 5 marca 2015r. należy traktować je jako jeden czyn zabroniony. Z analizy ujawnionych w przedmiotowej sprawie okoliczności wynika

bowiem, że P. R. (1) działał w warunkach określonych w art. 12 kk. W przypadku zastosowania art. 12 kk podstawę prawnokarnego wartościowania stanowi kompleks dwóch lub więcej zachowań, traktowany jako jedna, integralna i nierozzerwalna całość. Przy czym dwa lub więcej zachowań stanowią czyn ciągły, w rozumieniu art. 12 kk, w przypadku gdy zachowania te podjęte są w krótkich odstępach czasu, stanowią realizację z góry powziętego zamiaru a w sytuacji gdy przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, zachodzi również tożsamość osoby pokrzywdzonej.

Zgodnie z ugruntowanym w judykaturze stanowiskiem (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 kwietnia 2015r., II AKa 39/15, LEX nr 1730143, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 marca 2015r. II AKa 2/15, LEX nr 1711708, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2010 r. III KK 60/10, LEX nr 621185) jednoczynowa koncepcja czynu ciągłego z art. 12 kk, zakładająca wymóg działania przez sprawcę w wykonaniu z góry powziętego zamiaru obejmuje również przypadki, gdy sprawca obejmuje zamiarem tylko w ogólnych zarysach wykonanie czynności składających się na wielość zachowań. W konsekwencji nie jest konieczne wykazanie, że przewidywał on ilości zdarzeń, wystarczy zaś aby zakładał podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarzającej się okazji.

Z przedstawioną powyżej sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Analiza ujawnionych okoliczności dotyczących sposobu postępowania oskarżonego wskazuje, że w okresie od 23 stycznia 2015r. do 5 marca 2015r., a więc w krótkich odstępach czasu, pojawiał się w sklepie (...) znajdującym się przy ul. (...) w R. ze z góry powziętym zamiarem dokonywania tam kradzieży. W ocenie Sądu wskazuje na to sposób postępowania P. R. (1). W przypadkach każdej z jednostkowych kradzieży postępowanie oskarżonego było niemalże identyczne. Po wejściu do sklepu kierował się do miejsca gdzie ustawione były regały w wyrobami alkoholowymi skąd zabierał alkohole upatrzonych marek. Zdaniem Sądu wymienione okoliczności wskazują, że działał on według z góry obmyślonego schematu korzystając z każdej nadarzającej się okazji do dokonania kradzieży.

Czyn popełniony przez oskarżonego charakteryzował się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, co wynika z rodzaju naruszonego dobra prawnego, tj. prawa własności oraz faktu, iż w wyniku przestępstwa została wyrządzona pokrzywdzonej spółce szkoda majątkowa.

Oskarżonemu, w ocenie Sądu, można przypisać także zawinienie, gdyż P. R. (1) jest do tego zdalny z uwagi na swój wiek, doświadczenie życiowe oraz w pełni zachowaną w czasie czynu poczytalność, co oznacza, iż można postawić mu zarzut, że postąpił wbrew prawu mając pełną możliwość zastosowania się do jego norm.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał P. R. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za ten czyn wymierzył mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Wobec faktu, że przestępstwo przypisane oskarżonemu zagrożone jest sankcją w postaci kary pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, a więc nieprzekraczającą 5 lat, zaś okoliczności jego popełnienia a wskazują na to, iż w stosunku do P. R. (1) cele kary zostaną osiągnięte, poprzez orzeczenie kary innego rodzaju, Sąd kierując się normą przepisu art. 58 § 3 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji, która weszła w życie 01.07.2015r. orzekł wobec oskarżonego karę ograniczenia wolności.

Określona w wyroku długość kary ograniczenia wolności, a także miesięczny wymiar nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne mieści się w granicach wyznaczonych przez ustawę, nie przekracza stopnia winy oskarżonego i jest adekwatny do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego czynu. Przy określaniu rodzaju kary i jej wysokości Sąd uwzględnił, że oskarżony był już karany w tym za przestępstwo przeciwko mieniu jednocześnie mając na uwadze, że P. R. (1) wyraził skruchę i w sposób krytyczny odnosił się do swojego czynu.

Biorąc pod uwagę wymienione wyżej okoliczności dolegliwość orzeczonej kary w ocenie Sądu jest wystarczająca do spełnienia celów wychowawczych i spowoduje, iż w przyszłości oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego. Sąd uznał również, że wymierzona kara jest odpowiednia dla umocnienia w oskarżonym krytycznej oceny popełnionego czynu oraz osiągnięte właściwe dla niej cele w zakresie prewencji generalnej poprzez właściwe kształtowanie

świadomości prawnej społeczeństwa oraz wskazanie na negatywne konsekwencje wynikające z braku poszanowania prawa.

Wobec faktu, że popełnionym przez oskarżonego przestępstwem została wyrządzona (...) S.A. z/s w K. szkoda majątkowa w wysokości 841,94 zł, która to suma odpowiada równowartości ukradzionego mienia, Sąd w myśl art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zobowiązał P. R. (1) do jej naprawienia w całości poprzez zapłatę ww. kwoty na rzecz pokrzywdzonej spółki.

Sąd zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 18.05.2015r. godzina 15.00 do dnia 18.05.2015r. godzina 17:15.

Z uwagi na to, że koszty pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę wyznaczonego z urzędu nie zostały przez P. R. (1) pokryte w całości ani w części Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w R. adwokata M. B. kwotę 664,20 zł. Wysokość przyznanego adwokatowi wynagrodzenia znajduje uzasadnienie w przepisach Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013r., poz. 461).

W przekonaniu Sądu sytuacja majątkowa i rodzinna P. R. (1) oraz jego możliwości zarobkowe pozwalają mu na poniesienie kosztów sądowych w kwocie 1338,16 zł, na którą składają się koszty pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę wyznaczonego z urzędu, opłata od wymierzonej mu kary ograniczenia wolności, wydatki poniesione na etapie postępowania przygotowawczego w tym z tytułu wynagrodzenia biegłych za sporządzenie opinii sądowo – psychiatryczno – psychologicznej oraz kwota ryczałtu za doręczanie wezwań i innych pism na etapie postępowania sądowego. Oskarżony jest osobą młodą, zdolną do pracy zatem w ocenie Sądu jest on w stanie ponieść koszty procesu bez uszczerbku w utrzymaniu siebie i rodziny.